

Begynnelsen på en farlig reise

Jeg satt ute på verandaen til bestemor og ventet på at hunden hennes, Raja, skulle bli ferdig med å gjøre fra seg. Det var kjølig i den kalde høstlufta og det hjalp ikke akkurat (noe særlig) at Raja aldri ble ferdig heller. Jeg lot henne holde på mens jeg sprang inn for å ta på en jakke over t-skjorten min. Da jeg kom tilbake, satt Raja på trappa og skalv som en skremt mus. Jeg plukket henne opp og så meg rundt. Der, lengre bort i skogen så jeg en underlig skikkelse. Den så litt ut som et lite barn med lange ører. *Men det kan det jo umulig ha vært*, (tenkte jeg eller) nærmest hvisket jeg til Raja mens jeg klødde henne bak ørene. Jeg hadde aldri sett noen i skogen så sent, i hvert fall ikke her hos bestemor.

Jeg var hos bestemor på høstferie. Jeg hadde gledet meg lenge, nesten helt siden sommerferien startet. Det var så koselig hos bestemor og jeg fikk nesten alltid gjøre akkurat som jeg ville.

-Nå går vi inn, sa jeg til Raja og åpnet døra.

Den varme lufta traff meg og jeg kjente meg roligere.

-Tissa hun? spurte bestemor da jeg kom inn. Jeg nikket og satt Raja på gulvet

-Kunne du gått opp på loftet og sett etter en strikkebok for meg? spurte bestemor. Jeg tror den ligger i en kasse lengst inn i hjørnet. Du må gjerne også se om du finner noe du vil ha der oppe, sa hun og smilte lurt.

-Takk jeg skal se om jeg finner noe, sa jeg i mens jeg snudde meg mot loftet.

Det var alltid litt mørkt hos bestemor. Kanskje det var fordi hun bodde i et gammelt svart hus rett ved skogen. Selv om det virket skummelt å være hos bestemor, så likte jeg å få være alene her og slappe av. Bort fra alt støy og bråk.

Jeg klatret opp stigen og fant en liten lampe. Det lyste akkurat nok til at jeg kunne se en eske lengst borte i hjørnet. Jeg krøp fram til den og begynte å grave i den. Jeg tok opp flere oppskrifter og andre lesebøker før jeg tok opp en bok som fanget interessen min. Den var brun og så veldig gammel og støvete ut. På framsiden stod det noe med en skrift som jeg aldri hadde sett før, unntatt et navn.

Mary. Mary sto det og ingenting mer som jeg kunne lese. Den så spennende ut, så jeg la den ved siden av meg og fortsatte å lete. Da jeg hadde funnet alle bøker som hadde noe med strikking å gjøre, skrudde jeg av lyset og klatret ned med bøkene.

-Jeg fant noen bøker, sa jeg og ga dem til bestemor. – Jeg fant en til bok, det står Mary på, fortsatte jeg, fortsatte jeg og så spørrende på bestemor.

-Å, Mary var min bestemor, altså din tipp-oldemor, sa hun og smilte.

-Hun var veldig spesiell.

- Jeg går inn på rommet, sa jeg og plukket opp Raja. Gjesterommet til bestemor var alltid fullt av bilder av nære og fjerne slektninger, både levende og døde. Noen bilder var gamle og andre var ganske nye. Jeg satte meg på senga og la boken på fanget. Da jeg åpnet den, var den tom. Det var absolutt ingenting i boka. Ikke en flekk.

-Kanskje den kan bli til en fin dagbok da, tenkte jeg og fant en penn i skuffa. Jeg startet med å skrive navnet mitt og dagens dato, men akkurat da begynte Raja å bjeffe. Hun så ut av vinduet. Igjen syntes jeg at jeg så en skikkelse i skogen. Så var den borte igjen. *Er det noen inni skogentente* jeg. Da jeg snudde meg, så jeg til min overraskelse at alt jeg hadde skrevet var søkk borte. Ikke en strek igjen. Så skjedde det noe jeg aldri hadde ventet. Skriften kom tilbake, men nå sto det noe helt annet.

Hallo, Alisa, datter av mitt barnebarns datter. Mitt navn er Mary, din tippoldemor, leste jeg. Denne boken var helt utrolig. Uansett hva jeg skrev fikk jeg svar.

Var dette din dagbok? skrev jeg tilbake.

Ja det var det. Da jeg var like gammel som deg oppdaget jeg dette underverket, svarte hun. Jeg var nysgjerrig, men helt rolig. Så skrev jeg det jeg lurte på.

Hva står det på framsiden? skrev jeg.

Det står "Må alle språk bindes med skrift, gjennom treets kjøtt", skrev Mary tilbake

Og det betyr? Fortsatte jeg.

Det betyr at dette er en slags måte å kommunisere på uten å måtte bruke stemmen sin, skrev hun.

Jeg er redd for at du har blandet deg inn i farlige saker. Forferdelige ting.

Som hva da? skrev jeg.

Skapninger gjemmer seg i skyggene, uønskede skapninger. Skapninger som er laget for å ødelegge.

Folket vårt trenger hjelp. Vi trenger en leder og jeg er redd det her kommer til å gå fryktelig galt. Du er for ung og jeg er ikke sikker på om du vil klare det, men du har alt gjort det som må til for å være den ene, skrev hun.

Den ene? spurte jeg.

Den ene som kan redde hele Siedor, fortsatte hun.

Siedor? Men, hvor er Siedor? skrev jeg.

La meg vise deg, skrev hun. Jeg skvatt til da plutselig alt begynte å snurre. Det snurra forferdelig fort og plutselig var alt borte. Jeg så at jeg ikke lenger satt på gjeste senga til bestemor, men under meg var det bare svart. Bare svart. Jeg ga fra meg et hyl også falt ned i det totale mørke. Jeg rakk ikke hyle lenge før mørket slukte meg.

Jeg åpnet øynene mine sakte. Jeg følte meg fryktelig svimmel. Det var fortsatt litt tåkete, men jeg kunne akkurat se at en person lente seg over meg. Jeg satte meg opp og så meg rundt. Det var ikke lenger kveld. Det var dag og sola skinte sterkere enn noen sinne. Jeg var i en skog, men den kan ikke ha vært særlig stor, siden jeg kunne se en stor slette rundt meg på alle kanter.

-HALLO, nærmest hylte den fremmede. Jeg skvatt til av hylet. Det var en kort mann, rund var han også, med en stygg bart, stritt hår og en brun kjole lignende sak på seg. Det var ingen pent syn.

-Hallo, svarte jeg mens jeg holdt meg for ørene.

-Beklager, det var absolutt ikke meningen å skrike. Det bare poppet ut av meg, sa mannen og bukket.

- Hvor er jeg? spurte jeg, mens jeg tok hendene forsiktig bort fra ørene.

- Du er i skogen min, i utkanten av Siedor, svarte mannen.

-Og du er? spurte jeg.

- Jeg er Kon og jeg er en dustuss. Jeg bor her i skogen. Hvem er du da? spurte Kon tilbake.

- Jeg er Alisa, jeg ble sendt hit gjennom denne, sa jeg mens jeg plukket opp boka som hadde landet ved siden av meg.

- Hvem ble du sendt hit av da? spurte Kon og så på boken.

-Mary, hvis du vet hvem det er, svarte jeg. Kon så på meg med store øyne.

-Mary! Selveste dronning Mary? sa han med et overaskende blick og begynte å bukke om og om igjen.

-Dronning? Hva mener du? Mener du at Mary, min oldemor er dronning her? sa jeg forvirret.

-Ja, hun er vår dronning. Vi kaller henne Dronning Marystia, svarte Kon.

-Kan du fortelle meg hvor hun er? spurte jeg og jeg reiste meg forsiktig opp.

-Selvfølgelig, kan jeg ikke det. Hvis jeg sier det, vil « Han » få vite hvor hun er, sa Kon med en hviskende stemme. – Du får løse det selv.

- Greit, sa jeg irritert og begynte på min reise alene. Jeg visste selvfølgelig ikke hvem «han» var, men jeg var for irritert til å tenke på det.

Jeg hadde ikke gått langt før jeg skjønnte at jeg aldri ville klare dette på egen hånd i vært fall ikke på et så stort sted som dette med så mye skog og sletter som var nesten helt identiske. Jeg viste i hvert fall ikke hvor jeg var. Plutselig gikk det opp for meg at jeg kunne bruke boken til å spørre om hjelp.

Jeg trenger hjelp til å finne veien, skrev jeg.

Selvfølgelig, skrev Mary tilbake. Jeg gispet da et bilde plutselig dukket opp på siden. På bildet var det et kart. Kartet hadde flere hus, en skog og elver på kartet, og der, nederst i hjørnet kjente jeg igjen den lille skogen jeg nettop hadde kommet ut av. Jeg begynte å gå med hodet ned i boka, helt oppslukt av dette underverket. Plutselig hørte jeg et kraftig brøl. Bakken begynte å riste. Jeg så opp fra boka og snudde meg. Bak meg kom det en flokk med geiter rett mot meg. Jeg rakk akkurat å slenge meg til siden da de sprang forbi. Geitene så ikke ut som geiter. De hadde skarpe gule øyne, og større og lengre horn enn det jeg noen gang hadde sett geiter ha. I ansiktene hadde de masse muskler og det var striper i pelsen. Jeg måtte av synet. De var så pene. Men jeg la merke til en ting til i øynene deres. Frykt. Stor frykt.

Det må være noe som kommer bak dem, tenkte jeg. Jeg hadde rett. Rett bak geitene kom noen skapninger. De var fulle av sår og vorter. Huden var grå og hadde hevelser. De hadde en slags menneskeform og holdt sverd, skjold og pil og bue i hånden mens de red på et slags dyr. Dyrene minnet meg om en slags hund. Jeg ga fra meg et lite skrik og gjemte meg bak en stein. Hjertet mitt hamret i mens jeg hørte poteslagene forsvinne. Da jeg hørte at alle poteslagene var borte, bestemte jeg meg for å titte forsiktig opp av steinen.

Hva var de skapningene, tenkte jeg. Mer rakk jeg ikke tenke før jeg ble truffet av noen hardt og alt ble svart.

Jeg våknet i et totalt mørke. Jeg var fanget inni noe som beveget seg. Det kjentes ut som at jeg var fanget i en potet sekk. *Å nei,* tenkte jeg. Jeg følte at jeg ble redd. Utenfor kunne jeg høre at noen gurglet.

-Nå blir det mat, Gorg, hørte jeg en ekkel stemme si. Men vi kan ikke si det til noen. Jeg hørte en annen stemme, som jeg antok var Gorg som lo og gurglet mere. Jeg strakk armen til jakke lomma for å se om boka fortsatt var der. Heldigvis var den fortsatt der.

Jeg lå helt musestille og funderte på hvordan jeg skulle kunne se hva det var som hadde fanget meg. Så åpnet jeg det jeg lå i og kikket ut. Der ute så jeg til min forskrekkelse at jeg var blitt fanget av de skapningen som hadde løpt etter de geitene og at vi føk forbi masse skog og sletter. *Hvordan skal jeg komme meg ned og bort fra disse dyrene,* tenkte jeg. Jeg bestemte meg for at jeg var nødt til å prøve å hoppe og krøp sakte ut av posen, mens jeg holdt meg rundt dyret. Pelsen kjentes ekkel og rufsete ut, men det hadde jeg ikke tid til å bry meg om nå. Posen hang fast i et belte rundt ryggen på dyret som monsteret satt på. Jeg trakk pusten og hoppet. Jeg fløy i lufta før jeg rullet ned på bakken. Boka var vond å lande på, men jeg skadet meg ikke på noe alvorlig vis. Jeg tok den opp fra bakken og satte meg fort opp for å se om monstrene hadde lagt merke til at jeg var borte. Da jeg innså at de ikke hadde sett meg, sprang jeg så fort jeg kunne inn i nærmeste skog. Jeg løp og løp helt til jeg bråstoppet. Denne skogen var noe helt annet enn det jeg noen gang hadde sett før. Foran meg var det snø. Det var som om det hadde blitt mye kaldere. Det var som å møte en kald vegg. Jeg tok et skritt over på den andre siden og skvatt til. Det var iskaldt. Kaldere enn jeg noen gang hadde kjent før i hele mitt liv. Så tok jeg ut boka og åpnet den. Kartet var fortsatt der, men det hadde forandret veien. Nesten som en GPS. Denne gangen var jeg mye nærmere. Det var bare skogen igjen også skulle jeg være framme.

Jeg bet tennene sammen og begynte å gå i den kalde snøen. Det var så kaldt at jeg så vidt kunne føle føttene mine. *Hva slags sted er dette,* tenkte jeg. Jeg gikk en stund før jeg bråstoppet igjen. Her skulle

slottet vært, men her var det ikke annet enn et stort tre. Jeg så meg rundt. Plutselig fløy en pil fly rett forbi meg.

-Ikke rør deg! hørte jeg noen rope bak meg. Jeg snudde meg, og klarte akkurat å dukke unna da en ny pil kom flygende mot meg.

-Hvem er de? spurte personen som sto foran meg. Det var en mann. En mann med langt hvitt hår og hvite øyne. Han hadde en stor bue i hånden.

-Jeg heter Alisa og jeg er dattera til oldebarnet til Mary, sa jeg fort i mens jeg holdt pusten. Mannen så på meg og tenkte seg om.

-Og hva er det du gjør her, da? fortsatte han. Det var tydelig at mannen ikke var overbevist.

-Hun har vist meg veien hit. Hun vil snakke med meg, sa jeg i håp om at jeg kunne overbevise han nå.

- Greit, jeg tror deg. Denne veien, sa han og gikk mot det store treet. Jeg forsto ingenting. Kanskje han var en av de som jobber for Mary. Mannen plasserte hånden sin på treet og hvisket noe på et språk jeg aldri hadde hørt før. Det neste som skjedde gjorde meg mere overrasket. Treet åpnet seg. Jeg gapte og fulgte etter mannen inn i treet. Det var helt utrolig tenkte jeg. Inne i treet var det flere små trær som glitret i et måneskinn som kom fra taket. Det var midt på dagen ute, men her inne var det fullt av måneskinn og stjerner. Fosser rant ned i en elv som lå under under alle trærne. *Det er så vakkert*, tenkte jeg. Det var flere små bygninger lagd av marmor og andre fine steiner. Foran oss så jeg det som jeg trodde var et slott. Slottet var det fineste jeg hadde sett noen gang. Det var fullt av marmor på veggene og busker klamret seg fast på slottet. Foran sto det flere menn som var like som han jeg hadde møtt utenfor treet. Alt sammen der inne så bare utrolig magisk ut. Vi fortsatte mot slottet, i mens jeg studerte all små detaljer jeg så. Inne i slottet var det like pent som utenfor, med planter som vokste langs veggen og masse gråe statuer som holdt sverd hånden på begge sider av gangen vi gikk igjennom. Statuene var hakket inn i steinveggene. Da vi hadde kommet mot slutten, ba mannen meg om å vente her. Mannen gikk i gjennom en stor dør og sa:

- Dronning Marystia, ditt tippoldebarn venter. Han kom ut og nikket til meg. Jeg gikk inn gjennom døra. Foran meg sto en dame med langt hår med ryggen til. Håret var en skinnende gullfarge som la seg nedover ryggen hennes. Bak henne hang en stor kappe.

-Hallo, sa jeg og bukket. Hun snudde seg sakte. Hun hadde sterke blåe øyne og en stor krone på seg.

- Jeg har ventet på deg. Jeg har en viktig oppgave til deg kjære tipp-oldebarn, sa hun med en kraftig stemme.

-Hva da? sa jeg spørrende. Nå forsto jeg ingenting. Det var så mye jeg lurte på og jeg ville så gjerne få svar på alle spørsmålene først.

-Du lurer på noe, sa Mary med en sikker tone.

-Du har noe i tankene.

-Jeg har møtt på så mange nye skapninger, som geiter med kraftige horn og sterke gule øyne, sa jeg og tok et skritt nærmere. *Var denne dronningen så god at hun kunne lese hva jeg tenkte?* Tenkte jeg for meg selv.

-Bombusser, kalles de. De lever i flokk og spiser lys sopp og gress. De blir ofte spist av andre skapninger sånn som Holger og Dusstusser. De begynner å bli veldig sjeldne, svarte hun.

-Men vi har lite tid, sa hun og tok fram et sverd. – Du må gå mot Siedor sin nordligste side, Rilordor.

-Hva vil du jeg skal gjøre der da? spurte jeg med en usikker tone. Jeg skjønnte ingenting.

- Du skal ta dette sverdet, og legge det i Zalas elv. Men du må være forsiktig. Det kryr av Holger der som tjener Zala. Han vil prøve å få tak i dette sverdet. Dette kryr av svart magi som få noen gang har vært borti. Du skal ha med deg boken og du skal kommunisere med meg så ofte du kan. Kartet vil alltid være der, sa hun og rakte meg sverdet før jeg rakk å svare.

-Du er nødt til å gjøre dette. Vi stoler på deg. Lykke til mitt kjære tipp-oldebarn.

-Men hvorfor må jeg gjøre dette? sa jeg redd.

-Det er ingen tid til å forklare, du må kommunisere med meg gjennom boka, sa hun og plutselig åpnet døren seg bak meg.

-Du vil få klær av vår kjære Taledas her.

Jeg var helt stum når jeg gikk ut av døra og fulgte etter en mann som antagelig var Taledas. Vi gikk inn til et rom med en stor seng og et lite bor inni. På bordet lå det en haug med klær. Bak meg ble døren

lukket og jeg tok på meg klærne. Klærne virket alt for tynne til å gå i når det var så kalt, men jeg tok dem på meg allikevel. De følte overraskende tykke ut og jeg kjente varmen sige inn i kroppen. Drakta var blå og hadde et nydelig mønster på seg og jeg lot det lange, blonde håret mitt legge seg flatt ned på ryggen. Jeg åpnet døra og nikket til vaktene utenfor rommet. Lenger bort i gangen sto Mary og ventet.

-Er du klar? spurte hun og snudde seg mot meg.

-Ikke egentlig, svarte jeg. Mary strakk ut et brunt belte av lær og ga det til meg

-Du kan ta med dette her, Mary rakte meg en liten flaske med noe som så ut som frø med glitter.

-Det er slifrø, de gjør at det ikke blir nødvendig å sove.

-Takk, sa jeg og bukket. Mary gikk bort til den store døren hvor vi hadde kommet inn til slottet.

-Du vil få en hest som du kan ri på, jeg vet du kan ri, sa hun og pekte på en hest nærmere døren ut av treet.

-Lykke til.

-Tusen takk, sa jeg i mens jeg trakk pusten og gikk bort mot hesten. Den var brun og hadde kort nan som var silkemyk da jeg gredde fingrene igjennom den. Jeg satt meg opp på hesten og en annen vakt åpnet døren. Hesten gikk sakte ut gjennom døra og den friske, kalde brisen traff ansiktet mitt.

Dette ville bli min største reise. Mye større enn å dra til syden og ikke minst farligere.

Jeg travet igjennom skoger og flere sletter som kartet hadde vist meg var den beste veien. Iblant kunne vi galoppere, men det var vanskelig å venne seg til å ikke bli kvalm av å ri time etter time og dessuten var det fryktelig glatt. Jeg hadde ridd i nesten to og en halv dag og jeg hadde mye tid til å tenke og snakke med hesten. Det var vanskelig å tro at denne verden i det hele tatt fantes. Alt hadde gått så forferdelig fort. I det ene øyeblikket satt jeg på senga, i det andre hadde jeg sett flere skapninger jeg ikke viste fantes. Mary hadde nevnt for meg at det ville da fem dager å ri til Rilordor. På den fjerde dagen var jeg fryktelig lei og jeg hadde ikke stort mer å tenke på eller snakke om til hesten. Jeg åpnet boka og studerte kartet. Det var bare å ri gjennom en stor skog, så ville jeg nesten være framme. Vi hadde stoppet i blant for å drikke og spise noen bær vi hadde funnet i skogen. Det var alltid deilig å strekke på kroppen litt.

-Snart framme, sa jeg til hesten i mens vi red siste biten av skogen. Jeg kunne se utkanten, men også høre forferdelige hyl og bråk som kom fra lengre unna. Vi red litt til før jeg gikk av hesten. Foran oss var det et stort hull i bakken. Jeg kikket på kartet i boka. Her var det. Vi var framme.

Jeg trakk pusten dypt og hoppet ned.

Forfatter: Mina Viola Karlsson, 7C Kurland skole